

Sygn. akt I C 440/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 stycznia 2020 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Wioletta Sychniak

Protokolant: staż. Jarosław Ciski

po rozpoznaniu w dniu 8 stycznia 2020 roku w Łodzi

sprawy z powództwa G. C., A. Z. i A. G.

przeciwko M. Z.

o zapłatę

1. zasądza od M. Z. na rzecz G. C., A. Z. i A. G. solidarnie kwotę 1538,51 zł (tysiąc pięćset trzydzieści osiem złotych i pięćdziesiąt jeden groszy) z odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie liczonymi:

a. od kwoty 86,45 zł (osiemdziesiąt sześć złotych i czterdzieści pięć groszy) od dnia 6 kwietnia 2019 roku do dnia zapłaty,

b. od kwoty 161,34 zł (sto sześćdziesiąt jeden złotych i trzydzieści cztery grosze) od dnia 7 maja 2019 roku do dnia zapłaty,

c. od kwoty 161,34 zł (sto sześćdziesiąt jeden złotych i trzydzieści cztery grosze) od dnia 6 czerwca 2019 roku do dnia zapłaty,

d. od kwoty 161,34 zł (sto sześćdziesiąt jeden złotych i trzydzieści cztery grosze) od dnia 6 lipca 2019 roku do dnia zapłaty,

e. od kwoty 161,34 zł (sto sześćdziesiąt jeden złotych i trzydzieści cztery grosze) od dnia 6 sierpnia 2019 roku do dnia zapłaty,

f. od kwoty 161,34 zł (sto sześćdziesiąt jeden złotych i trzydzieści cztery grosze) od dnia 6 września 2019 roku do dnia zapłaty,

g. od kwoty 161,34 zł (sto sześćdziesiąt jeden złotych i trzydzieści cztery grosze) od dnia 6 października 2019 roku do dnia zapłaty,

h. od kwoty 161,34 zł (sto sześćdziesiąt jeden złotych i trzydzieści cztery grosze) od dnia 6 listopada 2019 roku do dnia zapłaty,

i. od kwoty 161,34 zł (sto sześćdziesiąt jeden złotych i trzydzieści cztery grosze) od dnia 6 grudnia 2019 roku do dnia zapłaty,

j. od kwoty 161,34 zł (sto sześćdziesiąt jeden złotych i trzydzieści cztery grosze) od dnia 6 stycznia 2020 roku do dnia zapłaty;

2. oddała powództwo w pozostałej części;

3. zasądza od M. Z. na rzecz G. C., A. Z. i A. G. solidarnie kwotę 402 (czteryście dwa) złote tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 440/19

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 18 września 2018 roku, skierowanym do Sądu Rejonowego Lublin - Zachód w Lublinie w elektronicznym postępowaniu upominawczym, powodowie G. C., A. Z. i A. G. - wspólnicy spółki cywilnej (...), A. G., (...) Spółka Cywilna, domagali się zasądzenia od pozwanego M. Z. kwoty 8122,01 złotych z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie, liczonymi od 18 września 2018 r. do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wedle norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, iż źródłem roszczenia Powodów jest umowa pożyczki pieniężnej w kwocie 10 000 złotych z dnia 16 sierpnia 2017 r., zawarta pomiędzy Pozwanym a (...) sp. z o.o. z siedzibą w T.. Wierzytelność z tytułu wskazanej umowy pożyczki została przeniesiona w drodze cesji na Powodów a następnie na M. S. (1). Powodowie nabyli legitymację czynną do występowania w niniejszym postępowaniu poprzez umowę powierniczego przelewu wierzytelności. Powodowie wskazali, że pozwany do dnia wniesienia pozwu dokonał spłaty 8 rat w łącznej w kwocie 2979,01 złotych. **/pozew k. 2-5/**

Postanowieniem z 19 grudnia 2018 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał sprawę do tut. Sądu. **/postanowienie k. 7v/**

W dniu 8 marca 2019 r. referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Widzewa w Łodzi wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym uwzględnił w całości roszczenie powoda. **/nakaz zapłaty k. 33/**

W dniu 3 kwietnia 2019 r. (data nadania w UP) Pozwany wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty, w którym podniósł zarzut abuzywności postanowień umownych w zakresie prowizji oraz niepoinformowania strony pozwanej o cesji wierzytelności. W uzasadnieniu potwierdził fakt zawarcia umowy pożyczki z (...) sp. z o.o. w T., jednakże wskazał, że przy zawarciu umowy został wprowadzony w błąd co do kwoty pożyczki, którą otrzyma. Podniósł również, iż spłacił pożyczkę w kwocie 3296,14 złotych.

W piśmie z dnia 18 kwietnia 2019 r., stanowiącym uzupełnienie sprzeciwu, Pozwany podniósł zarzuty niezłączenia umowy pożyczki, nieważności umowy przelewu wierzytelności, nieważności umowy powierniczego przelewu wierzytelności, nieuprawnionego wypowiedzenia umowy pożyczki oraz niewykazania przez stronę powodową zasady, wysokości i wymagalności wierzytelności. Natomiast w piśmie z dnia 30 kwietnia 2019 r. Pozwany podniósł zarzut niepoświadczenia za zgodność z oryginałem dokumentów załączonych do pozwu.

/sprzeciw k. 46-51, pisma Pozwanego k. 40, 43/

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 16 sierpnia 2017 r. M. Z. zawarł z (...) sp. z o.o. z siedzibą w T. umowę pożyczki gotówkowej na okres od 16 sierpnia 2017 r. do 5 września 2020 r. Zgodnie z umową, całkowita kwota do zapłaty wynosiła 11 664,23 złotych i stanowiła sumę kwoty pożyczki oraz całkowitego kosztu pożyczki. Natomiast całkowita kwota pożyczki wynosiła 5000 złotych i stanowiła kapitał pożyczki, udostępniony pożyczkobiorcy w dniu zawarcia umowy z wyłączeniem części kapitału pożyczki przeznaczonego na pokrycie prowizji, o której mowa w § 10 umowy. Prowizja wyniosła 5000 złotych (§ 10 ust. 1 umowy), natomiast całkowity koszt pożyczki wyniósł 6664,23 złotych (§ 10 ust. 2 umowy).

Pożyczkobiorca zobowiązał się zwrócić całkowitą kwotę do zapłaty w równych ratach miesięcznych, w terminach i kwotach określonych w harmonogramie spłat, stanowiącym integralną część umowy. Dokonywane przez pożyczkobiorcę spłaty miały być zaliczane w następujący sposób: odsetki, kapitał pożyczki (§ 3 ust. 1 i 5 umowy).

Kapitał pożyczki był oprocentowany wg zmiennej stopy procentowej, stanowiącej w stosunku rocznym dwukrotność wysokości odsetek ustawowych uregulowanych w art. 359 § 2 k.p.c. Szacunkowa kwota odsetek należnych za cały okres obowiązywania umowy wynosiła 1664,23 złotych (§ 5 ust. 1 i 3 umowy).

Zgodnie z umową, pożyczkodawca miał prawo wypowiedzieć umowę w formie pisemnej z zachowaniem 7-dniowego okresu wypowiedzenia w przypadku niespłacenia przez pożyczkobiorcę dwóch kolejnych pełnych rat pożyczki (§ 9 ust. 1 umowy).

Według harmonogramu raty miały być płatne do 5-go dnia każdego miesiąca, pierwsza do dnia 5 października 2017 r., zaś ostatnia do dnia 5 września 2020 r.

/umowa pożyczki k. 17-19/

Pożyczkodawca przełał na konto pożyczkobiorcy kwotę 3193,11 złotych, a kwota 1806,89 złotych została przekazana na spłatę innych zobowiązań pozwanego.

/bezsporne, potwierdzenie przelewu k. 52/

W dniu 17 sierpnia 2017 r. (...) sp. z o.o. z siedzibą w T. (cedent) zawarła umowę przelewu wierzytelności z A. Z., A. G. i G. C. (powodami), prowadzącym działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod firmą (...), A. G., (...) spółka cywilna (cesjonariuszem). W treści umowy cedent oświadczył, że posiada wierzytelność przysługującą od M. Z. z tytułu umowy pożyczki gotówkowej z dnia 16 sierpnia 2017 r. o wartości nominalnej 10 005,48 złotych, na którą składają się kapitał pożyczki w kwocie 10 000 złotych i oprocentowanie pożyczki 5,48 złotych. Mocą umowy cedent przeniósł na rzecz cesjonariusza tak określoną wierzytelność wraz ze wszelkimi prawami z nią związanymi.

/umowa przelewu wierzytelności k. 20, pełnomocnictwa k. 21, 22/

Dnia 11 września 2017 r. Powodowie (jako organizator) zawarli z M. S. (1) (jako nabywcą) umowę przeniesienia prawa majątkowego, mocą której powodowie przenieśli na M. S. wierzytelność z tytułu pożyczki udzielonej Pozwanemu na podstawie umowy z dnia 16 sierpnia 2017 r. Organizator przeniósł na nabywcę wszelkie prawa, jakie mu przysługują w stosunku do dłużnika wynikające z przedmiotowej umowy pożyczki, za cenę 8789,04 zł. Cena nabycia ma być uiszczona na rachunek bankowy organizatora w terminie 2 dni roboczych od dnia zawarcia umowy. W przypadku braku terminowego uiszczenia ceny nabycia umowa przeniesienia prawa majątkowego nie dochodzi do skutku.

/umowa przeniesienia prawa majątkowego k. 25, pełnomocnictwo k. 26/

W dniu 11 czerwca 2018 r. powodowie (jako powiernik) zawarli z M. S. (1) (cedentem) umowę powierniczego przelewu wierzytelności. Cedent oświadczył, że na podstawie umowy przeniesienia prawa majątkowego z dnia 11 września 2017 r. przysługuje mu wierzytelność z tytułu umowy pożyczki z dnia 16 sierpnia 2017 r., udzielonej M. Z.. Przedmiotem umowy jest przelew wszystkich praw przysługujących cedentowi z tytułu umowy pożyczki, przy czym na wierzytelność składają się: roszczenie o zapłatę kwoty udzielonej pożyczki w postaci niespłaconego kapitału pożyczki w kwocie 8547,07 zł, roszczenie o zapłatę odsetek kapitałowych w postaci wymagalnych i niezapłaconych na dzień zawarcia umowy odsetek kapitałowych w kwocie 220,77 zł, roszczenie o zapłatę odsetek za opóźnienie naliczanych w przypadku niespłacenia przez dłużnika raty pożyczki w całości lub części w ustalonym terminie w postaci wymagalnych i niezapłaconych na dzień zawarcia umowy odsetek za opóźnienie w kwocie 10,74 zł i roszczenie o zapłatę dalszych odsetek kapitałowy i za opóźnienie (§ 2 umowy).

Cedent oświadczył, że przelewa na powiernika przysługującą mu wobec dłużnika wierzytelność, a powiernik wierzytelność tę przyjmuje w sposób solidarny. Powiernik zobowiązał się w ramach umowy do prowadzenia czynności

prawnych i faktycznych zmierzających do zaspokojenia wierzytelności w imieniu własnym, lecz na rachunek cedenta (§ 3 umowy). Celem dochodzenia spłaty wierzytelności względem dłużnika powiernik może wystąpić w imieniu własnym z powództwem o zapłatę przeciwko dłużnikowi (§ 4 umowy).

/umowa powierniczego przelewu wierzytelności k. 27, pełnomocnictwo k. 28/

Pismem z dnia 13 lutego 2018 r. Powodowie wezwali Pozwanego do zapłaty zaległej raty pożyczki w kwocie 322,46 zł oraz jednocześnie poinformowali pozwanego o przelewie wierzytelności. ***/wezwanie do zapłaty k. 29/***

W dniu 10 lipca 2018 r. Powodowie wypowiedzieli Pozwanemu umowę pożyczki z zachowaniem siedmiodniowego okresu wypowiedzenia i wezwali Pozwanego do zapłaty należności w kwocie 8848,40 złotych, z czego kwota 8547,07 złotych stanowiła niespłacony kapitał pożyczki, kwota 281,96 złotych stanowiła oprocentowanie pożyczki, natomiast kwota 19,37 złotych stanowiła odsetki od zadłużenia przeterminowanego. Pismo zostało odebrane przez Pozwanego w dniu 19 lipca 2018 r.

/wypowiedzenie z potwierdzeniem odbioru k. 30/

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

W przedmiotowej sprawie nie ulega wątpliwości, że pPozwany w dniu 16 sierpnia 2017 r. zawarł z (...) sp. z o.o. z siedzibą w T. umowę pożyczki gotówkowej, będącą źródłem roszczenia dochodzonego w niniejszym postępowaniu.

Zgodnie z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509 § 2 k.c.).

Poprzez umowę przelewu wierzytelności z dnia 17 sierpnia 2017 r. Powód nabył przedmiotową wierzytelność od pierwotnego wierzyciela, następnie, na mocy umowy przeniesienia prawa majątkowego z dnia 11 września 2017 r., wierzytelność ta została nabyta przez M. S. (1). Powód wykazał, że nabył legitymację procesową czynną do występowania w niniejszej sprawie poprzez umowę powierniczego przelewu wierzytelności z dnia 11 czerwca 2018 r.

W niniejszej sprawie, nie rodzi wątpliwości zasadność dochodzonej przez Powodów należności głównej wraz odsetkami z tytułu umowy pożyczki udzielonej pozwanemu. Istotne zastrzeżenia, wymagające ingerencji w treść łączącego strony stosunku prawnego, wywołuje jednakże przewidziana w tejże umowie wysokość prowizji za udzielenie pożyczki. W ocenie Sądu ustalenie tej opłaty w kwocie stanowiącej równowartość kwoty pożyczki narusza dobre obyczaje i rażąco narusza interesy konsumenta.

Sąd uznał to postanowienie umowne za nieważne w świetle art. 58 § 1 k.c., a zatem nie wiążące strony. Naliczone i dochodzone przez stronę powodową żądania finansowe w postaci prowizyjnego wynagrodzenia umownego jest sprzeczne z zasadami współzycia społecznego i kształtują obowiązki drugiej strony umowy (pożyczkobiorcy - pozwanego) w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, albowiem określone przez stronę powodową koszty nie mają jakiegokolwiek uzasadnienia i powiązana ekonomicznego z poniesionymi rzeczywiście wydatkami. Podkreślenia wymaga, iż przepis art. 385¹ § 1 k.c. chroni konsumenta jako słabszego uczestnika obrotu w relacjach z przedsiębiorcą - profesjonalistą w danej dziedzinie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 maja 2014 r., III CSK 204/13, opubl. baza prawna LEX nr 146608). W kontekście tak pojmowanych przesłanek oceny analizowanych postanowień umowy, nie można było nie dostrzec braku równowagi kontraktowej stron, skoro podmiot występujący jako pożyczkodawca, a jednocześnie przedsiębiorca, narzucił podmiotowi oznaczonemu jako pożyczkobiorca, a jednocześnie konsumentowi wszystkie warunki umowy, w tym także i te dotyczące kosztów udzielenia pożyczki oraz własnego wynagrodzenia. Z tym wszystkim łączy się również stan nieusprawiedliwionej dysproporcji praw i obowiązków stron, wynikających z umowy, oczywiście na niekorzyść pozwanego, jeżeli wziąć pod uwagę to, do czego miał być zobowiązany w zamian za udzielenie mu pożyczki. Trudno mówić tu o ekwiwalentności świadczeń, albowiem dodatkowe opłaty zdecydowanie poza te granice wykraczają.

Fakt, iż pozwany wyraził na zastosowaną prowizję zgodę, nie sanuje jej charakteru, gdyż powszechnie wiadomo, że pożyczki na tak niekorzystnych warunkach zawierają osoby, które mają znikome szanse na uzyskanie ich na normalnych warunkach od banków, które nie wykorzystują w tak skrajny sposób dysproporcji pomiędzy pozycją pożyczkodawcy i pożyczkobiorcy. Na koniec warto jeszcze wspomnieć, że pogląd o możliwości potraktowania prowizji jako sposobu obejścia przepisów o odsetkach maksymalnych został wielokrotnie wyrażony w orzecznictwie (m.in. wyrok SA w Katowicach z dnia 25 lutego 2015 r., V ACa 622/14).

Podkreślenia wymaga fakt iż art. 36a z ustawą z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim nie zapewnia dowolności w kształtowaniu wysokości pozaodsetkowych kosztów kredytu aż do wysokości opłat maksymalnych. Ustawodawca restrykcyjnie ograniczył swobodę ustalania kosztów obciążających konsumenta wprowadzając opisane wzorem do wyliczenia pojęcie "maksymalnej wysokości pozaodsetkowych kosztów kredytu/pożyczki". Koszty maksymalne, to nie są koszty standardowe, naliczane niejako automatycznie. Wysokość naliczanej prowizji musi się mieścić w granicach ustawowych i być uzasadniona okolicznościami konkretnego przypadku.

Zgodnie z ustawą z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (tekst jedn.: Dz. U. z 2018 r. poz. 993 z późn. zm.) pożyczkodawca ma prawo do pobierania od pożyczkobiorcy opłat za czynności administracyjne, jednakże Sąd stoi na stanowisku, że opłaty takie winny być ustalone na rozsądnym poziomie i nie mogą godzić w interesy konsumenta. Poszczególne czynności obsługowe o charakterze administracyjno - zarządzającym muszą być wycenione realnie, w oparciu o rzeczywiście ponoszone koszty. Warunek taki w realiach niniejszej sprawy nie został spełniony (por. wyrok SA w Warszawie z 23 kwietnia 2013 r. VI ACa 1526/12, opubl. baza prawna LEX Nr 1331152).

W ocenie Sądu, w przedmiotowej sprawie pożyczkodawca nadmiernie zawyżył prowizję, traktując ją jako dodatkowe źródło łatwego zarobkowania. Tym samym postanowienia umowy dotyczące prowizji z tytułu udzielenia pożyczki pozostają w sprzeczności z art. 359 § 2¹ i § 2² k.c., określających wysokość odsetek maksymalnych (dwukrotność wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie). Przygotowana umowa pożyczki przepis ten narusza, bowiem prowizja stanowi w istocie dodatkowy koszt pożyczki, oprócz określonych w umowie odsetek umownych, co sprawia, że w tej części umowa pozostaje w sprzeczności z prawem i zasadami współżycia społecznego (art. 58 k.c.). Należy wskazać, że przede wszystkim to same odsetki powinny stanowić wynagrodzenie za korzystanie z cudzych pieniędzy w przypadku umowy pożyczki zawartej z osobami fizycznymi. Choć nie ma ku temu normatywnych przeszkód, to jednak postanowienia umowne, wprowadzające wynagrodzenie za udzielenie pożyczki nie mogą wyłączać ani ograniczać przepisów o odsetkach maksymalnych. Samo zwykłe zestawienie kwoty pożyczki i prowizji pozwala na konstatację, że w istocie mamy do czynienia z niedozwoloną próbą ominięcia przepisów o odsetkach maksymalnych.

Zgodnie z art. 358¹ § 1 k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nieuzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Jeżeli postanowienie umowy zgodnie z § 1 nie wiąże konsumenta, strony są związane umową w pozostałym zakresie (art. 358¹ § 2 k.c.).

W związku z powyższym pozwanego nie wiążą postanowienia umowne, dotyczące obowiązku zwrotu pożyczkodawcy prowizji, obowiązany jest on jednak do zwrotu kwoty udzielonej mu pożyczki wraz z odsetkami, na warunkach określonych w umowie pożyczki, to jest w 36 ratach, płatnych do 5-go dnia każdego miesiąca, pierwsza rata płatna dnia 5 października 2017 r., ostatnia płatna 5 września 2020 r.

W realiach niniejszej sprawy, po pominięciu postanowienia umownego o prowizji, całkowita kwota do zwrotu pożyczkodawcy przez pozwanego z tytułu umowy pożyczki z dnia 16 sierpnia 2017 r. jest równa 5808,08 złotych, na którą składa się kapitał w kwocie 5000 złotych oraz odsetki w wysokości maksymalnych odsetek za opóźnienie w kwocie 808,08 złotych. Z powyższego wynika, że wysokość jednej raty opiewała na kwotę 161,34 zł (przy uwzględnieniu oprocentowania umówionego przez strony, okresu spłaty pożyczki i spłat w równych miesięcznych ratach).

Powyższe prowadzi do wniosku, że na dzień wystosowania do Pozwanego pisma stanowiącego wypowiedzenie umowy pożyczki, tj. 10 lipca 2018 r., powinien on spłacić 10 rat pożyczki w łącznej kwocie 1613,40 złotych, zaś na dzień wytoczenia powództwa – 12 rat pożyczki w łącznej kwocie 1936,08 zł. Powód wskazuje, że na dzień wytoczenia powództwa Pozwany spłacił pożyczkę w łącznej kwocie 2979,01 złotych, zatem zarówno w dacie skierowania do Pozwanego wezwania do zapłaty, jak i w dacie wytoczenia powództwa, Pozwany nie pozostawał w opóźnieniu w spłacie pożyczki. Jako, że nie zostały spełnione warunki, uprawniające pożyczkodawcę do wypowiedzenia umowy pożyczki, złożone Pozwanemu oświadczenie z dnia 10 lipca 2018 r. o wypowiedzeniu przedmiotowej umowy jest nieskuteczne, a umowa pożyczki z dnia 16 sierpnia 2017 r. obowiązuje dalej.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwala na stwierdzenie, że Pozwany spłacił pożyczkę w kwocie 2979,01 zł, tj. spłacił 18 rat pożyczki w łącznej kwocie 2904,12 zł (raty płatne do dnia 5 marca 2019 r.) oraz 74,89 zł z raty 19 (płatnej do dnia 5 kwietnia 2019 r.). W związku z powyższym, na dzień zamknięcia rozprawy Pozwany pozostawał w opóźnieniu w spłacie pożyczki za okres od 6 kwietnia 2019 r. do 5 stycznia 2020 r. Podkreślenia wymaga fakt, że w związku z tym, iż przedmiotowa umowa pożyczki obowiązuje nadal, Pozwany obowiązany jest do dalszej jej spłaty w miesięcznych ratach w kwocie 161,34 zł, płatnych do 5-go dnia każdego miesiąca, ostatnia rata płatna 5 września 2020 r.

W związku z powyższym Sąd orzekł o obowiązku spłaty przez Pozwanego na rzecz Powodów solidarnie wymagalnych rat pożyczki w łącznej kwocie 1538,51 zł (tj. 86,45 zł tytułem części raty 19 oraz 9 rat po 161,34 zł) wraz z odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie (odsetkami maksymalnymi), liczonymi od daty wymagalności poszczególnych rat, to jest od 6-go dnia każdego miesiąca do dnia zapłaty.

Należy wskazać, że przy rozpoznawaniu sprawy na podstawie przepisów kodeksu postępowania cywilnego, rzeczą Sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Stanowisko takie zawarł Sąd Najwyższy m.in. w wyroku z 17 grudnia 1996 r. sygn. akt I CKU 45/96 (opubl. OSNC z 1997 r., z.6 - 7, poz.76).

Pozwany podniósł zarzut nieważności umowy przelewu wierzytelności, nieważności umowy powierniczego przelewu wierzytelności oraz zakwestionował wskazaną przez Powoda sumę spłaconych rat pożyczki, jednak nie przedstawił żadnych dowodów podważających prawdziwość i skuteczność przedstawionych umów oraz nie wykazał, że spłacił pożyczkę we wskazanej przez siebie kwocie. Podkreślić należy, że Pozwany przedstawił dwa potwierdzenia wpłaty rat pożyczki – z dnia 26 lipca 2018 r. w kwocie 323 zł oraz z dnia 30 lipca 2018 r. w kwocie 344 zł, co nie stanowi dowodu na to, iż spłacił pożyczkę w deklarowanej przez siebie kwocie.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 100 zd. 1 k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Powodowie w niniejszej sprawie ponieśli koszty postępowania w łącznej kwocie 2117 zł, na którą składają się opłata od pozwu w kwocie 300 zł, opłata od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego w kwocie 1800 zł, zgodnie z § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804) tj. z dnia 3 stycznia 2018 r. (Dz.U. z 2018 r. poz. 265). Roszczenie powodów zostało uwzględnione w 19%, w związku z czym sąd obciążył Pozwanego obowiązkiem zwrotu kosztów procesu na rzecz Powodów w kwocie 402 zł (2117 zł x 19%).